

Sygn. akt VII U 2813/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Grażyna Cichosz

Protokolant Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 10 października 2013 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2013 roku do dnia 30 września 2016 roku.

Sygn. akt VII U 2813/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 października 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 8 października 2013 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył A. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powoływał się na występujące dolegliwości neurologiczne, neurochirurgiczne i diabetologiczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

A. K. do dnia 30 września 2013 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (k. 97 akt ZUS). W dniu 5 sierpnia 2013 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (k. 107 akt ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 4 września 2013 roku nie został uznany za niezdolnego do pracy (k. 113 akt ZUS). Na skutek wniesionego sprzeciwu został poddany badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 8 października 2013 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (k. 121 - akta ZUS).

A. K. cierpi na cukrzycę typu 3., otyłość, nadciśnienie tętnicze, dolegliwości bólowe kręgosłupa związane z zaawansowanymi i wielopoziomowymi zwyrodnieniami kręgosłupa, polineuropatię cukrzycową. Przebył rwę kulszową. Wnioskodawca na cukrzycę leczy się od 2005 roku, a od 2007 roku przy pomocy iniekcji. Wyniki leczenia pomimo jego intensyfikacji nie są zadowalające. Występują liczne hypoglikemie świadczące o istnieniu choroby. Cukrzyca w obecnym stadium zaawansowania stanowi zdecydowane przeciwwskazanie do pracy w wyuczonym zawodzie tokarza związanym z ruchem maszyn. Jedyną możliwością jest podjęcie pracy np. w małej szatni w obecności innej osoby jako pracownik monitoringu małego obiektu, również w obecności innej osoby sprzedawca w małym sklepie z dobrym zapleczem socjalnym. Jednakże takie zatrudnienie jest poniżej poziomu kwalifikacji wnioskodawcy i bardzo zaostrza wymogi stawiane pracodawcy, co wskazuje w zasadzie na niemożliwość znalezienia takiego rodzaju pracy na obecnym rynku pracy. Z tych względów wnioskodawcę należy uznać za częściowo niezdolnego do pracy od dnia 1 października 2013 roku do dnia 30 września 2016 roku (opinie biegłych - k. 14, 28, 49, 58).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne oraz opinie biegłych. Sąd przeprowadził także dowody z opinii biegłych o specjalności diabetologia, neurologia, a w dalszym toku procesu z zakresu diabetologii i medycyny pracy. Kolejne dowody z opinii biegłych zostały dopuszczone w związku z zastrzeżeniami zgłaszanymi przez organ rentowy i potrzebą odniesienia się do nich przez biegłych opiniujących w sprawie. W wydanych opiniach biegli z dwóch niezależnych zespołów jednoznacznie stwierdzili, że występująca u A. K. cukrzyca typu 3. jest na tyle zaawansowana, że prowadzi ona do licznych komplikacji, głównie neurologicznych. Mając przy tym na uwadze, że wnioskodawca w swoim wykonywanym zawodzie ma do czynienia z maszynami w ruchu, nie pozwala ona dopuścić go do tego rodzaju pracy, gdyż stan zdrowia uniemożliwia mu wykonywanie ciężkich prac fizycznych. Dodatkowo biegła z zakresu medycyny pracy podniosła, że znalezienie pracy odpowiadającej warunkom umożliwiającym wnioskodawcy jej wykonywanie jest bardzo utrudnione, a niezależnie od tego poniżej jego kwalifikacji. Okoliczności te doprowadziły Sąd do uznania powyższych opinii za wiarygodne w całości. Wyprowadzone przez biegłych wnioski zostały należycie umotywowane, a biegli w wydanych opiniach szczegółowo odnieśli się do argumentacji organu rentowego podniesionej w zgłoszonych zastrzeżeniach. Do ostatniej opinii uzupełniającej strony nie zgłaszały zastrzeżeń (k. 79v).

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie A. K. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy,

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z tym, że wnioskodawca został uznany za nadal częściowo niezdolnego do pracy od dnia 1 października 2013 roku do dnia 30 września 2016 roku, zaskarżoną decyzję należało zmienić przyznając mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na wskazany okres.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.